

Bayer Zsolt: Válaszféle Kiss Tibornak III.

2017 március 18. Flag

Szöveg méret

Mentés

-
-
-

• [0](#)

5

Átlag: 5 (1 szavazat)

Mérték

Messze Magyarországon a legalacsonyabb a külföldön élők és munkát vállalók aránya!

Ez az arány Boszniában 43,3 százalék, hogy kezdjük egy egészen szélsőséges adattal. De Albániában is 38,8 százalék, míg Litvánia – hogy említsünk egy balti példát is – 18,9 százalékkal „büszkélkedhet”. A románok 17,5 százaléka él és dolgozik külföldön, a lettek 17,1 százaléka, a bolgárok 16,5 százaléka, és a lengyeleknél is magas az arány, 11,5 százalék. A szlovákok 6,3, a csehek 8,8 százaléka ment külföldre dolgozni.

Nagy sláger odaát, a tényektől soha meg nem zavart, ám szerektől erőtlen függő, sötét és becstelen oldalon, hogy a fiatalok tömegével, „soha nem látott mértékben” vándorolnak ki, „menekülnek” a „rendszer”, a „diktatúra”, nyilván a „varangykirály” elől. Nézzük meg, mi is a helyzet a kivándorlás dolgában. Az egész kivándorlási hisztéria nem más, mint egy igazi ótvaros, aljas, velejéig rothadt hazugsághegy, amit az ellenzék minden egyes szereplője hord össze immáron hosszú évek óta, a Jobbiktól az MSZP-ig meg a DK-ig, hogy az egymással szépen összenőtt két szélét emlegessük ennek a reterátnak.

Először is: szó sincs kivándorlásról. Aki kivándorol, az kivándorol. Felszámol idehaza mindent, fogja a vagyonát meg a családját (ha van neki), és elmegy örökre. Legfeljebb ha látogatóba jön haza, de életét végképp máshol éli tovább. Ilyenről Magyarországon szó sincs. (Nyilván van ilyen is, de kimutathatatlan arányban.) Magyarországról munkát vállalni mennek el, és azt érdemes megnézni, hogy a külföldi munkavállalók aránya milyen az utóbbi évekhez, illetve a környező országokhoz képest.

Nos, az a helyzet, hogy ne mondjam patetikusan, az a valóság, az igazság, a tény, hogy akár a szomszédos országokat, akár a visegrádiakat, akár a Baltikumot nézzük, messze Magyarországon a legalacsonyabb a külföldön élők és munkát vállalók aránya! Ez az arány Boszniában 43,3 százalék, hogy kezdjük egy egészen szélsőséges adattal. De Albániában is 38,8 százalék, míg Litvánia – hogy említsünk egy balti példát is – 18,9 százalékkal „büszkélkedhet”. A románok 17,5 százaléka él és dolgozik külföldön, a lettek 17,1 százaléka, a bolgárok 16,5 százaléka, és a lengyeleknél is magas az arány, 11,5 százalék. A szlovákok 6,3, a csehek 8,8 százaléka ment külföldre dolgozni. A görögök 8, míg az egyik legnagyobb célországának számító Nagy-Britannia 7,6 százaléka is külföldön dolgozik! De még az első számú célország, Németország lakosságának az 5 százaléka is külföldön próbál szerencsét. Nos, ezen adatok birtokában érdemes viszonyulni a magyar 6 százalékhöz.

És ennél is sokkal fontosabb és érdekesebb megvizsgálni, mely években mentek el a legtöbben az országból, hogy külföldön próbáljanak meg boldogulni. Az ENSZ vonatkozó adatai ötéves ciklusban vizsgálják ezt, és itt a következő adatokat találjuk: 1990–95 között, vagyis a rendszerváltás után 3,8 százaléknyi magyar ment külföldre szerencsét próbálni. 1995–2000 között 4,2 százalék az arány, vagyis nincs jelentős különbség. 2000–2005 között viszont jelentős a növekedés, akkor 13,7 százalék hagyta el az országot munkavállalás és bármi egyéb okán, ez a megugrás nyilván összefügg azzal, hogy 2004-ben beléptünk az EU-ba, vagyis akkortól vált számunkra elérhetővé a munkaerőpiac. 2005–2010 között további jelentős emelkedés figyelhető meg, akkor 16,1 százalék a külföldre távozó aránya. 2010–2015 között pedig felére, kerekén 8 százalékra esett vissza ez az arány. Vagyis a balliberális kormányok alatt érte el csúcspontját az elvándorlás, és a jelenlegi kormány alatt esett vissza a felére. Ezek a tények.

Ehhez képest hallgatjuk naponta, hogy mindenki menekül az országból. Amikor a jelenlegi arány duplája volt és meghaladta a 16 százalékot, akkor senki sem kongatta a vészharangot, akkor még ott tartott az ellenzéki (akkor kormánypárti) sajtó, hogy a „fiatalok nem elég mobilisak”, az a baj, meg hogy „akinek nem tetszik, az elmehet”. Kiss Tibor sem látta még a varangykirályt, mert meg volt elégedve mindennel.

Azóta viszont nagyot fordult a világ! Mostanában Kiss Tibor is magához tért, körülnézett és nagy erősen rádöbbsent, hogy itt minden szét van b...va. Kiss Tibor körülnézett, és nem bírta tovább. Hiába, no, nagy dolgok történnek, ha az ember lejön a cuccról. Úgyhogy Kiss Tibor árkus papírt ragadott és írt. Egyebek mellett ezt írta: „Ti még a sátánnak is túl g...cik vagytok, / még ? is megvet titeket. / Mert a sátán bátran vállalja magát, / de ti hívőként lettetek hitetlenek.” Hát persze, Kiss Tibor. Tudjuk. Ismerjük ezt az olthatatlan, soha be nem vallott vágyat, ami benned meg a hozzád hasonlóknak él. De sajnálom, legfeljebb neked segíthetek, és neked is csak ritkán. Tudod, öregszem... Viszont szívesen tanítgatlak – ahogy teszem már sok-sok flekk óta –, hogy ne beszélj annyi égbekiáltó hülyeséget.

Figyelj, Kiss Tibor! A sátán ennél lényegesen bonyolultabb ügy. Énok könyvében például először jelenik meg a sátán „bukott angyalként”, aki a büszkesége miatt bukik meg és taszítatik le a Mennyből. Ha olvastad volna Az ember tragédiáját, találkozhattál volna ezzel az értelmezéssel ott is (lásd Lucifer). Ami még nagyon fontos: a sátán soha, de soha nem vállalja magát, főleg nem büszkén. A sátán lényege a rejtőzködés és hogy mindig más alakban

jelenik meg. Többek között emberi alakot is képes bármikor öltetni, például akkor változik drogos, becstelen szarjankóvá, amikor csak akar.

Ugyanakkor a Bibliában például sehol nem találunk utalást arra, hogy valós fizikai formájában bármikor is megjelent volna a földön. A paradicsomban pedig kígyó alakjában kísérti meg Ádámot és Évát, és sajnos sikerrel, mert kísértése nyomán megtörténik az eredendően bűn. Pál apostol pedig azt mondja, hogy a sátán a „világosság angyalának tettei magát”, ez a tettetés is elég messze áll attól, hogy büszkén vállalja önmagát, nembeli lényegét, azt a sötétséget, ami a Kiss Tiborok fejében honol. S igazán nem szeretnék akadékoskodni, de ha legalább A Mester és Margaritát elolvasnád, akkor rádöbbenhetnél, hogy a sátán Woland professzorként is képes jelen lenni miközöttünk – szóval majdnem mindenhogyan, kivéve büszke és bátor sátánként. (A Mester és Margarita egy könyv. Egy Bulgakov nevű orosz írta.) Ennyit a sátánról, csak a mihez tartás végett.

Ígérem, mindjárt a végére is érünk. Már csak bizonyos számokat kell rendbe tenni. Ugyanis ezt írod, Kiss Tibor: „Másfél millió káposztafej, / hibbant elméj? hatalmasok. / Mocsár e táj. És a varangykirály / ünnepli, amit alkothatott.” Ezt a másfél milliót még megvizsgálom, ha megengeded. Ugyanis nehéz másra gondolni, mint a „varangykirály” híveire, vagyis hát volnánk mi, ugye, másfél millió „káposztafej”, tehát hülye, idióta nyomorultak, Orbán, a varangykirály fanatikus és vallásos serege. Nos, ez így nem stimmel.

Tekintsünk át néhány választási adatot, hogy tudjuk, miként is állunk! Legyen az első a 2002-es országgyűlési választás, ami, tudjuk, rendkívül szoros volt, és azt is tudjuk, hogy részvételi rekordot hozott. Nos, akkor az első fordulóban 5 685 655 választópolgár vonult az urnákhoz. Ebből pedig az első fordulóban 2 306 763 szavazott a Fidesz–MDF-pártszövetségre. Továbbá 245 326 a MIÉP-re és 42 338 a Független Kisgazdapártra. Ez mindösszesen 2 594 427 fő. Ez pedig 1,1 millióval több a te számodnál.

De ugorjunk egyet, és nézzük a 2010-es, kétharmados győzelmet hozó választást. Itt a Fidesz–KDNP-pártszövetség már 2 743 626 szavazatot kapott. Az pedig már 2 743 626 káposztafej, Kiss Tibor!

2014-ben pedig, egy sokkal kisebb téttel bíró, éppen ezért alacsonyabb részvétel (mondjuk úgy: lefutott) választáson is akadt 2 142 142 káposztafej! Ez a helyzet, sajnálom.

Amúgy – miképpen erre Csúri Ákos barátom oly bölcsen rávilágított – te, Kiss Tibor, többször is elfordultál Tusványoson, ahol jó sok pénzért léptél fel sok-sok káposztafej előtt. Annyira pedig még te sem lehetsz sz...házi, hogy a káposztafejek meg a varangykirály pénzéért zenélj, aztán leg...cizd őket, mindet. Ezért gondolom, hogy most elfáradsz a kasszához, visszautalod az összes pénzt, aztán felülsz szépen az álmok foltos indián lovára, és mehetsz innét az anyád keservébe. Ellovagolsz, mert egy becstelen, ócska, farizeus gazember vagy. És mindezek tetejébe végtelenül tudatlan, felszínes és ostoba is.

Továbbá egy moral insanity. Ami végül is nem lenne baj. Volt már ilyen. Ady is az volt. Minden idők egyik legkiválóbb, legnagyobb magyar államférfijéről, Tiszáról írt – az akkori kor mércéje szerint – hasonlóan, aztán udvarias levélben pénzt kért tőle, mert nem tudott elutazni a magáéból Párizsig. Tisza meg küldött neki.

Szóval lehetne ez így is akár, de mégis van egy nagy különbség köztetek. Az, hogy Ady zseni volt. Egy elviselhetetlen, impertinens, olykor undorító alak és moral insanity – de zseni. A mi Táltos Fiúnk.

Te viszont nem vagy zseni. Te egy közepesnél valamivel jobb dalszövegíró vagy és egészen pocsék énekes. Életed fő műve, a „most múlik” is akkor szóval meg rendesen, amikor a Csík zenekar adja elő.

Hát, ez van, Kiss Tibor „úr”.

Bayer Zsolt - www.magyaridok.hu

Tisztelt olvasók!

Legyenek olyan kedvesek és támogassák "lájkkukkal" a **Flag Polgári Magazin** Twitter oldalát a következő címen: <https://twitter.com/syracuse73>. illetve a Facebook oldalát pedig az alábbi címen: <https://www.facebook.com/flagmagazin>

- Minden "lajk" számít, segíti a magazin működését!

Köszönettel és barátsággal!

www.flagmagazin.hu

DR. DRÁBIK JÁNOS

100 ÉVVEL TRIANON UTÁN

DVD A trianoni gyaláatról tabumentesen

„Egy film amelyet minden magyarnak látma kell”

Ajánló